

-Åååh! sa jag.

-Är det någon slags juvel? undrade Mogge.

Hans ögon var ännu rundare än vanligt.

Mante stack ner handen och lyfte försiktigt upp den vackra stenen.

-Den är kall, sa hon. Känn!

Jag och Mogge la våra händer på den och rös. Den var verkligen iskall. Och den skimrade och lyste på ett sätt som jag aldrig sett förr.

-Den är säkert från en annan planet, sa Mogge. Det är ju kallt i rymden...

Då kände jag hur en hand liksom snörpte till om hjärtat. Mardrömmen från i natt!

I drömmen fanns en sten som sken isblått och kallt. Och den elaka rösten hade väst: ”Ge tillbaka min... juvel...

Elden... kommer att sluka Påskallavik...” var det inte så rösten hade sagt? Jag svalde hårt och tittade ner i kistan igen.

-Men vad är det som ligger där nere? undrade jag.

-Äh, bara nåt gammalt brunt papper, sa Mogge som också kikade ner.

-Vad säger du? Det kan ju ge oss en ledtråd om vad det här är för något! sa Mante. Hon lade stenen försiktigt på marken och stack snabbt ner handen i lådan igen. Handen darrade lite när den kom upp med ett brunt och grovt pappersark.

-Det här, sa Mante, det här måste vara pergament. Gjort av läder. Och det, det är gammalt på riktigt.

Hennes ögon lyste.

Då kunde jag inte hålla mig längre.

-Vet ni en sak? sa jag. Orden bubblade ur mig.

-Jag drömde om det här i natt! Det var en kall, lysande sten, och så kom det en massa eld, och... det var en röst som väste så här: ”Påskalla ska brinna upp... om jag inte får tillbaka min juvel!”

Mante och Mogge stirrade på mig och sneglade sedan på varandra.

-Skumt! sa Mogge. Mante sa inget, men hon vecklade försiktigt ut det bruna papperet.

Det var fullt av svarta krumelurer skrivna med snirklig stil. Här och där var de suddiga men efter en stund hade vi lyckats läsa:

”Många års arbete har förlänat mig min lön.

Isjuvelen tillhör Silvius Ståhlklo, Grefve på Påskallens Herrgård.

Avlägsnas den från sin Herre och Faller i orätta Händer kommer Vedergällningen att bli svår.

Sjunde sommaren skall Elden plåga trakten.

Påskalla skall förstöras av Elden och hela Trakten med den.

Silvius Ståhlklo

Grefve och Häxmästare”

Mogges röst darrade lite.

-Fattar ni nåt?

Vi stod helt tysta en liten stund.

-J- jag sa ju det, stammade jag. Jag drömde det. Det var så rösten sa i drömmen. Elden ska sluka Påskalla, sa den... om han, den där... häxmästargreven inte får sin juvel. Det var han som sa det i drömmen.

Jag stirrade på Mante och Mogge, men de bara stod där och glodde.

Skogen susade och susade omkring oss. Det var fortfarande halvmörkt under träden och en gren gnisslade hela tiden mot en annan gren.

-Jag vill hem nu! pep Mogge plötsligt. Han såg allt annat än tuff ut. Ansiktet lyste så vitt i dunklet.

-Eller så är det här ett skämt, sa Mante. Nån vill driva med... nån. Med oss, kanske?

Hon kastade några snabba blickar omkring sig. Stod det någon bakom träden och fnissade åt oss? Vi andra gjorde likadant. Men ingen var där. Ingen som vi kunde se i alla fall.

-Eller så *är* det faktiskt på riktigt, sa jag. Jag drömde ju om exakt det här. Är det inte knäppt?

Fortfarande kunde jag inte gissa vad Mogge och Mante tänkte om min dröm. Kanske de tyckte att jag var dum i huvudet? Sådär spökrädd och larvig som vanligt?

-Om Isjuvelen avlägsnas från sin ägare, kommer vedergällningen bli svår, upprepade Mante sakta. Vedergällning är samma sak som hämnd, det har jag läst. Han kommer alltså att hämnas, den där greven och häxmästaren. Enligt det här pergamentet, alltså.

-Så någon har snott den från honom! Men vem? funderade jag högt.

-Får jag se, sa Mogge och lutade sig fram. Han läste på papperet.

-Elden och sommaren... funderade Mogge.

Plötsligt spärrade han upp ögonen.

-Men det är ju *nu*! sa han. Det är ju *nu* som det är den sommaren! Och det brinner ju faktiskt i skogen redan...

Det var ju sant som Mogge sa. Han måste ju ha rätt!

-Han har redan börjat hämnas då? viskade jag.

-Så måste det ju vara... Mogge såg allvarligt på mig.

Mante sa inget. Hon bet ihop käkarna, vek ihop papperet och stack ner det i bakfickan på sina kortbyxor.